

De knuffel van mijn arts

Laatst las ik dat een inspecteur voor de gezondheidszorg in een zaak bij het tuchtcollege beweerde dat in de relatie tussen arts en patiënt een knuffel niet professioneel zou zijn. Gelukkig kwam er vanuit de beroepsgroep veel protest. Het herinnerde me aan die ene keer dat ik een knuffel kreeg van mijn arts.

Vier jaar waren mijn man en ik ongewenst kinderloos. Een deel daarvan zijn we onder behandeling van een gynaecoloog geweest. In dat traject werd er een baarmoederfoto geadviseerd. De gynaecoloog die het onderzoek uitvoerde, was niet mijn eigen gynaecoloog. Ik had deze arts slechts één keer eerder gezien. Ik lag op de onderzoekstafel. Mijn man moest achter het scherm gaan staan om hem te beschermen tegen de straling. Ik kneep mijn ogen stijf dicht en het werd me zwart voor de ogen. Ik herinner me de pijn, het gevoel van vernedering, de eenzaamheid. Verkracht voelde ik me. Na het onderzoek kreeg ik echt een vluchtreactie. Ik trok mijn man aan zijn mouw en wilde zo snel mogelijk het ziekenhuis verlaten. Weg, weg, weg. Nu was ik door de pijn en de paniek sterk verzwakt, dus nog voor ik het einde van de gang had gehaald, zakte ik in elkaar. Ik werd op een brancard gelegd en snel teruggebracht naar een kamertje, waar ik bremzoute soep kreeg en een beetje opknapte.

Thuisgekomen voelde ik me ellendig, verdrietig en vernederd, door de ongewenste kinderloosheid en door het nare

onderzoek. Ik kroop in bed, mijn dekbed over mijn hoofd en ik ben er twee dagen niet meer uit gekomen. Een week later had ik een afspraak met mijn eigen gynaecologe. Ze vroeg hoe het ging. Ik kon alleen maar huilen. Met horten en stoten vertelde ik haar dat ik me verkracht had gevoeld, vernederd. Het raakte haar zichtbaar. Ze pakte me vast en gaf me een knuffel. Ik geloof niet dat ze iets had kunnen doen wat meer impact had dan dat. Met die knuffel herstelde ze mijn vertrouwen in artsen. Ik voelde me gezien en gehoord. Ik voelde me begrepen.

We kregen uiteindelijk een dochtertje. Ze was 2,5 jaar toen ik borstkanker kreeg. Ik heb ongewenste kinderloosheid altijd zwaarder gevonden dan kanker. Veel mensen begrijpen dat niet. Het heeft vooral te maken met een gevoel van schaamte en met hoe de omgeving op je medische traject reageert. Iedereen snapt dat kanker ellendig is, maar met ongewenste kinderloosheid stuit je op veel onbegrip, zowel van mensen met kinderen als van bewust kinderlozen.

Mijn dochter is inmiddels 11. Mijn kankerdiagnose ligt ook alweer negen jaar achter me. Mijn gynaecologe van toen kom ik heel af en toe tegen. Niet meer in het ziekenhuis, maar bijvoorbeeld op de vrijmarkt op Koningsdag, waar onze dochter haar speelgoed verkoopt. Geluk zit in kleine en grote dingen. ■